

El meu xic té gana

Les cançons que s'enceten amb el primer vers encapçalat per un vocatiu del tipus «El meu xiquet/La meua xiqueta» són molt freqüents.

Aquesta cançó interpretada al disc per Cristina Blasco presenta una regularitat mètrica que ens fa sospitar que es tracta novament d'una cançó d'origen culte que ha entrat en el circuit tradicional tal i com hem apuntat a la cançó *Mareta, mareta*. Un fet que reforça la nostra hipòtesi és el fet que no hem localitzat cap variant que presente unes mínimes similituds.

A nivell temàtic, es tracta d'una cançó on cada estrofa aporta una informació nova sobre el referent que en aquest cas és «el meu xiquet».

Les cançons de bressol que comencen amb un vocatiu com el primer vers d'aquesta composició solen anteposar el problema de la son al de la fam. A més a més, el referent al qual es dirigeix en aquest primer vers sol presentar una forma en diminutiu i no una forma neutra com la del cas que ens ocupa.

Variants

Les següents versions que presentem han sigut recollides a *Cuadernos de música folklórica valenciana* 11; i al *Cancionero musical de la provincia de Alicante* respectivament:

El meu xiquet que té son

Té son i vol adormir-se

Sa mare li cantarà,

Sa mare li cantarà,

Catorze cançons o quinze.

(Oliva)

El meu xiquet té soneta.

El meu xiquet té soneta,

Sa mare l'adormirà.

Perquè té morrets de sucre,

Perquè té morrets de sucre

I boqueta de diamant.

(Senija)